

terüknek se és voltak kedves, derék, barátságos betűk, amiket az én ügyetlen ujjam is egyszerre elő tudott hívni. A „g” betűnek sohase fogom megbocsátani azokat a könnyeket, melyek a világ legdrágább szeméből omlottak miatta. S az „o” betűre mindig úgy fogok gondolni, mint áldásra nyitott szájra. Ezt kedveltem legjobban, mert ez volt a legkönnyebb. Le tudtam írni a számmal is: csak rá kellett lehelnem egész közelről az ablakra. Egyszer ugyan odafagyott az orrom hegye, de édesapám megvigasztalt azzal, hogy marad abból elég, ha a fele lefagy is.

A világból csak annyit láttam ezen a télen, amennyit a jégbe karcolt betűkön keresztül látni lehetett. Fagyott madarakat a hóban. Néha egy-egy ijedt nyulat. Egyszer messziről az öreg Küsmödit is láttam.

Azon estén ezt a szót kapartam bele a jégvirágok mezejébe:

K i n c s.

Édesapám odaállott mögém a mécsessel, hogy jobban lássa, mit dolgozom. A betűk árnyéka óriásivá nyulva vetődött ki a hóra s úgy reszketett a mécs lobogásában, mint valami varázsírás.

— Te, az S-et megfordítva irtad! — kacagott édesapám —, nézd, így kell azt írni.

Azzal a körmével egy rendes S betűt hasított az ablak jégébe. De én ravaszul csóváltam a fejemet, hogy engem nem lehet bolonddá tenni. Tudom én, hogy az az igazi, amire szülém tanított.

S ha gyorsan írok, most is sokszor megesik velem, hogy megfordítva írom az S-et, mint ahogy falusi szabók cégtábláján látni. S mikor észreveszem a hibát, mindig teleszalad a szemem könnyel és megcsókolom a szívemmel a ráncos öreg kezét, amely a kigyóbetűt először mutatta meg nekem.

Télikép

Ilyenkor a szobánk, mint a sziget,
S körötte a hideg lég, mint a tenger.
Kis kucsmáinkon zuzmara zizeg,
S piros arcokkal, könnyező szemekkel
Haza jövünk. Kezünkben korcsolya,
Reánk süt a lámpácska mosolya
És fő a kedves kávé, forr a tej,
A pesztonka perecért szalad el
És pihegünk s szemünk bámulva néz
S a sárga gesztenyén végigcsorog
A rózsaméz.

(Kosztolányi Dezső.)